

Година IV.

Май, 1927. г.

Кн. 8.

Ив. Кириловъ.

Позналъ се.

(Разказъ).

И този день вдовицата Малина сждѣше най-голѣмъ синъ, Рача Козаря:

— Не бива тъй, чедо-първино! Кой не се отъ тебе оплаква! Лани козата на Злати какво ти правѣла, че си ѝ счупилъ ногата? Предъ Великденъ защо си ударилъ кучето на Полянеца, та си му избилъ око̀то? А миналата недѣля си ритналъ кравата на Мантрапазина и безъ време се отелила!... Че бива ли тъй? Нали съ тѣзи хора живѣемъ! Какъ мога лицето имъ да видя!

Рачо мълчи и слуша майка си.

Тя погледва сина си. Очитѣ ѝ се преливатъ отъ сълзи и едва довършва:

— Да бѣше живъ баща ти — Богъ да го прости! — не би станалъ ти такъвзи. Тежко и горко жена да остане вдовица, ала дваждъ по-горко на чедо безъ баща.

Рачо се натъжи и луташе мисль да каже на майка си, защо е такъвъ палавникъ.

... Че защо я? — се питаше и самъ той... Не искамъ, а тъй се докарва, че все пакость излиза на края. Когато козата ударихъ — искахъ само да я пропжда, въ козитѣ ми да се не мѣси. Пъкъ то се случи, че ѝ пречупихъ ногата. Кучето на Полянеца го замѣрихъ съ камъкъ ей така!... Пъкъ кравата — де да я зная, че била телна?

— И тъй да е, — го пресѣче майка му, — пакостъта си е пакость. Хайде, мамино, разбери, че който пакость направи, добро не намира. ... Ехъ, да знаешъ, какво е на майчино сърдце, кога всжде викатъ на чедото ѝ — не би вдигналъ ржка на чуждо.